

Neděle Svatodušní
Sk2,37-47
28.5.2023

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezu Krista.

Introit:

Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi.
Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.
Porostou jak mezi trávou, budou jako topoly při tekoucích vodách.

Píseň: 578

Čtení: Jer31,31-40

Píseň: 580, 585

Kázání: Sk2,37-47

Nadpisek ekumenického překladu zní: Vznik církve. Tedy rozuměno vznik společenství, chcete-li lidského souručenství, které nespolehá na vlastní sílu. Svoji sílu bere z něčeho tak neuchopitelného, jako je Duch svatý.

Církev je důkazem toho, že nějaký Duch svatý existuje. Platí to i dnes? Platí, že církev je uchovávána, rozmnožována, rozhojňována Duchem svatým? Nebo církev je jenom lidský výtvar, který předstírá, že má patent na dobrý a spokojený život?

Než začneme mluvit o církvi jako o společenství kolem Krista, zastavme se na chvíli u toho, co předcházelo velkému – jak mnozí říkají – obrácení tří tisíc lidí.

Petr a ostatní apoštolové jsou zbaveni strachu, který je svíral. Proto byli uzavřeni v sobě. Jenom mezi sebou si možná říkali o hrůze kříže a slávě zmrtvýchvstání. Něco, co svědek víry Lukáš nazývá *hukotem z nebe, jako když se žene prudký vítr...a ukázaly se ohnivé jazyky...všichni byli naplněni Duchem svatým*. Tedy Bůh je při díle. Tímto obrazem je nám představován Hospodin všemi starozákonními svědky. Zkušenosti Abrahamovy, Izákovy, Jákobovy i Mojžíšovy s Hospodinem se vtělily do obrazu hukotu a ohně. Jak jinak popsat nezobrazitelného a neuchopitelného Boha? Kdo do svých rukou zachytí vítr? Kdo ve svých rukou podrží oheň zžírající Boží lásky? Lukáš tento jev nazývá Duchem svatým, třetím z trojice Boží.

Tedy tím, co rozhýbe učedníky z nečinnosti k aktivitě je Bůh. Samotný Bůh rozhýbává ty, kteří mají ruce i nohy svázané strachem. Jejich strach pramení z nevědění. Učedníci zatím neví, co se to stalo v kříži a v zmrtvýchvstání. Jejich nevědění pramení z úzkosti, která vyvěrá z nedůvěry uvěřit.

Jak uvěřit v to, co Ježíš žil? Jak uvěřit v to, že smrt není konečná stanice? Jak uvěřit, že nás učedníky neroznesou na kopytech ti, kteří s posměškem říkají: *Jsou opilí*.

Možná, pro ucho, které nechce slyšet, je Ježíšův příběh opium, které lidi zbavuje sebekontroly. Možná, že mluvení Petra i křesťanů zní v jednadvacátém století jako naivní vyprávění, jak dobro zvítězí nad zlem.

Možná, že si někdo řekne, že starozákonní vyprávění o Bohu Izraele je zajímavé svou archetypální moudrostí.

Obrat všech těchto vizí, představ, začne teprve tehdy, když se začneme ptát: *Co máme dělat?* Jako by Petrovi posluchači říkali: tady stojíme, tady jsem, tu je naše existence, ale jak dál? Co s tím vším, co jsme slýchali a vyslechli od malička až podnes?

Co máme dělat:

Pokání činite, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého. Všimněte si sloves v této větě. Máme činit. Tedy něco konat, a to ustavičně. Máme si být vědomi svých limitů, své křehkosti, své odkázanosti na Bohu. To je teprve začátek.

Pokřti se jeden každý. Tedy nikoli hromadná akce, hurá, všem polejeme hlavičky. Jeden každý poznamenaný křtem má před Pánem Bohem své místo. Uvědomění si svého místa před Pánem Bohem nakonec vede k vyznání ve *jménu Ježíše Krista*. Vyznání, uznání jména, které vlastně je tajemstvím vzkříšeného. Jména, které by se mělo vyslovovat potichu, s úctou a respektem. V tomto jménu se zračí tajemství křesťanova života.

Teprve tehdy budeme moci přijmout něco, co nám pomůže tajemství kříže a zmrtvýchvstání přijmout. Úmyslně neříkám pochopit. Přijmout to, co se začne dít, pod dechem Ducha svatého.

I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách. Všichni pak věřící byli pospolu, a měli všechny věci obecné. A opět si všimějme sloves. Setrvávat, tedy něčeho se držet, něco tradovat, nepustit se toho. To něco je učení, tedy není to jen takové nezávazné povídání. Příběhy Ježíšovy a svědků víry nejsou zastaralé báčorky, jde o učení, osvojování, sblížení se – díky těmto příběhům – s Bohem.

Církev je tam, kde se zachovává to, co se traduje, to, co má přežít. Církev je tam, kde neuhne stranou a nepoleví v poselství o Bohu sestupujícímu k člověku v Ježíši z Nazaretu.

Druhým zpodstatnělým slovesem je *lámání*. Nejde jen o symbolické činění, opakování něčeho, co se má stát liturgickou formou. *Lámáním chleba* si zpřítomňujeme setkání s Bohem v Ježíši Kristu. Jde o autentické setkání s živým Pánem. Jde o vstoupení do řečiště těch, kteří uvěřili v moc lásky a odpuštění. V lámání chleba a pití vína vstupujeme do tajemství Ježíšova příběhu, do setkání se vzkříšeným.

To má kolosální následky. Nikoli socialistické vize společného majetku, jde o *obecnost*. Tedy v myšlení řeckého pojetí obce, kde mají všichni občané svá práva a povinnosti; jde o soužití ve společenství těch, kteří uvěřili. A starají se o obecné věci společně.

V síle *učení apoštolského*, rozpoznání své *hříšnosti* – neschopnosti rozeznávat dobré i zlé, v obcování se svatými v podobě chleba a vína, ve vzájemné solidaritě, tak vzniká prvotní církve.

Svědék víry Lukáš tento zázrak Božího vtělení do naší současnosti pokládá za působení Ducha svatého. Ze síly a posily společenství a setrávání u jednoho stolu, v modlitbě roste nakonec diakonie, tedy služba jedněch druhým. Služba těm, kteří jsou svázáni nemocí, bolestí, samotou a prázdnotou ducha.

Pane, prosíme, dej, ať dovedeme nejen rozpoznat, co je z Duha svatého, ale dej, abychom tomuto Duchu nebránili. Prosíme, ať trpělivě dovedeme čekat na tvého Ducha. Veď nás, prosíme, do obecnství Tvé církve.

Amen.

Píseň: 358

Večeře Páně